

Dohogok

-SZÁK

2012. december 22-e reggel van. Pitymallatkor leltározok.

Az eredmény több mint biztató, megvagyok. Átaludtam a világvégét!

Nem vagyok egy ijedős fajta, egy mezei nyúl, de az alfelemen azért úgy éreztem, hogy a zabszemnek esélye sem lenne. Most viszont úgy gondolom, elég nagy dőreség volt ez a majáktól.

Dohogva megemlítem, egyáltalán nem volt vicces. Nem elég, hogy hideg, borongós a tél, ráadásul a napsugár hiánya lehangoltá tesz minket? Erre itt van, pontosabban volt ez a bugyuta vicc a maja nap-tárral. Nem elég nekünk a mindennapi küzdelem az apokaliptisz négy modern hétköznapi lovasával, úgy, mint villanyszámlás, gázszámlás, bevásárlás, hó vége, még egy világvége is rontja a hangulatot?

Talán ezért is jutottak erre a következtetésre némely tudományos kutatók:

„Ötvenéves korunk felett elveszítjük a humorérzékünk javát, és egyre mogorvábbak leszünk. Míg csecsemőként akár háromszázszor is nevetünk naponta, ötven felett már legfeljebb csak két-háromszor találunk mulatságosnak dolgokat. Ráadásul ebben a korban egyre többet

szorongunk, átlagosan napi százegy percünket emésztheti fel az aggodás.”

Nekem ebből több jutott. Képzeld el ezt a bizonytalan karácsonyi, szilveszteri készülődést. Emberek! Négy szép unokám van, csúnya egy sincs. Ajándékvásárlás, sorban állás, miegyéb,

azt sem tudja az ember, hogy hol a feje ebben az időszakban. Ehhez még hozzájön ez a feltupírozott világvége miatti hercehurca, ennek az elviselése nem megy dohogás nélkül.

No mindegy, túl vagyunk rajta. Ennek is megvan a jó, illetve a rossz oldala, mint mindennek. Kezdem a jóval: megmaradtam, megmarad-

tunk. Kár lett volna értünk.

A másik oldala: a sajtó szerint az idei karácsony 30 százalékkal drágábbra sikerült az előzőnél. Ez van.

Ám ezzel még nincs vége a megpróbáltatásoknak. Karácsony után szilveszter, koleszterindúsító féktelen trakta, maligán torna, mi magyarok megadjuk a módját a gasztronómiának, eszünk végtelenül és féktelenül.

Még Kádár elvtársnak is megvolt az ínyesmesteri szakvéleménye, ugye: „Minden legyen az, ami. A krumplileves legyen krumplileves, elvtársak!”

Hja, kérem, neki könnyű volt gurnannak lenni. Ő megfőzte, velünk megette.

A végére előveszem a jól ismert szlogent:

Jónak lenni jó!

ÉN, köszönöm, jól vagyok. Kívánom nektek is ezt az állapotot, most, december 21. után különösen. Hiszen ismét lett jövő, mivel az aktuális világvége érdeklődés hiányában újfent elmaradt. Visszatérhetünk megszokott életünkhöz, és a világvége megmutatta, milyen jó is a megszokott, kispolgári létünk. Továbbra is élvezhetjük a vasárnapi töltött káposztát, a barátokkal elfogyasztott nagyfröccsöket, párnunk emiatti zsörtölődését, egyszóval: élhetünk, mint a világvége előtt.

A jövő Júliája?

A kerületi ünnepeken szereplők között rendszeresen feltűnik egy törekeny, barna hajú, barna szemű ifjú hölgy, aki olyan átéléssel és túzzal mond verset, hogy olyankor lehetetlen másra figyelni. Rokona Czine Mihály irodalomtörténésznek, aki egykor a Magyar Rádió irodalmi műsorainak közismert hangja volt. Ő Czine Eszter, a Szerb Antal Gimnázium végzős diákja, akivel az iskoláról, az irodalomról és a színpadról beszélgettünk.

MÉSZÁROS TIBOR

– Csömörön lakom ugyan, de a cinkotai Batthyány Ilona Általános iskolába jártam hat évig. Onnan is, és ismerős pedagógusoktól is sok információ volt a Szerb Antal Gimnáziumról, ezért a hetedik osztályt már itt kezdtem. Úgy érzem, minden szempontból jól választottam. Jó tanárok, jó közösség várt, és az sem mellékes, hogy közel van a lakóhelyemhez, nem kellett naponta a belvárosba utaznom. Azt hiszem, életem eddigi legjobb döntése volt.

– Aki olyan átéléssel szaval, mint te, nyilván szereti az irodalmat.

– Igen, humán beállítottságú vagyok. A tantárgyak közül első az irodalom, de mellette rögtön ott a történelem is. Nem vagyok egy éltanuló típus, de azért szégyenkezni sem kell.

– Honnan ered a versek szeretete?

– Édesanyám esti meseként legtöbbször szépiro-

dalmat olvasott, így már elég korán találkozhattam olyan művekkel, amelyekről ma már tudom, hogy értékes irodalom volt. Ő alsós tanítónő, de nem áll távol tőle az irodalom.

– A fellépések előtt ő segít a költemények kiválasztásában?

– Nem, a verseket mindig én választom. Elég speciális módszerem van erre. Először is fontos a címe. Ez az első benyomás. Fontos az első sora is, de a legfontosabb, hogy a befejezése hatásos, ütős legyen, mert az marad meg a hallgatóságban.

– A középiskola után mik a terveid?

– Nagy vágyam, hogy bejussak a Színművészeti Egyetemre. Ott elsősorban az operett-musical szak érdekelne. Nyolc évig tanultam zongorázni, és nemrég elkezdtem magánénekórákra járni. A zenei alapok tehát megvannak. Egy-két évig biztosan nem mondok le az előadóművészetről, valószínűleg megpróbálnám még néhányszor, ha nem vennének fel elsőre. Viszont azt gondolom, hogy

ha semmiképpen nem megy, annak oka van. Édesanyám kilenc évig üzemeltetett egy magánóvodát. Innen is van inspirációm, így a színművészeti mellett másodikként megjelölöm valamelyik tanító- és óvóképzőt. Ha azt elvégezném, valószínűleg valami olyasmibe kezdenék, ahol gyerekekkel, vagy akár felnőttekkel foglalkozhatnék.

Eszter többször szerepelt nemzeti ünnepeken, állandó fellépője a Déli Harangszó Baráti Kör rendezvényeinek és szólóénekes a Szerb Antal Gimnázium Primavera kamarakórusának. Ott van a színpadon. Bízunk benne, hogy a világot jelentő deszkákon is tárt karokkal fogadják majd.